

סכום מפגש בפסיפס עם ליאור שושן מאומץ בוגר שהתקיים ביום 22.5.19

נכתב ע"י תמי לפיד

ליאור זיכה את הקהל (הורים מאמצים ברובו, אנשי מקצוע ומאומצת אחת) שהגיע לערב זה בתובנות מעמיקות וחשובות ביותר לחוויה של "איך זה לגדול כילד מאומץ".

חשוב לזכור שזו חיותו הסוביקטיבית של ליאור. כל מאומץ חווה את האימוץ בעוצמות שונות ובדרך משלו.

ליאור בן 46, נשוי בשנית ולו ילדים מנישואים ראשונים. הוא עובד בחוה חקלאית אורגנית. נולד כפג לזוג נשוי ולהם ילדים נוספים. שהם מספר שנים בבית ילדים ואומץ בגיל 4.

הוא פתח את תיק האימוץ שלו לראשונה בגיל 21 ואז פגש את הוריו הביולוגיים. לאחר עשר שנים פתח בשנית מתוך מטרה לפגוש את אחיו. אכן פגש את אחיו ביניהם אח אחד שהיה חבר קרוב מאד שלו מבלי שידע שהוא אחיו הביולוגי.

מספר תובנות שהעלה בפתיחות רבה:

עד 120 אהיה ילד מאומץ

יש מכנה משותף לכולנו

עד כמה מבינים את הילד המאומץ?

כל הילדים המאומצים עוברים סוג של נטישה, זה בבשר שלי, חי עם זה גם היום.

בית היתומים היה הבית שלי והנה באו אנשים זרים (ההורים המאמצים) ולקחו אותי משם. זוכר אותי יורד איתם במדרגות אל עבר השער כשבאו לקחת אותי.

בית זה דבר שנמצא בתוכנו, זה משהו שצריך להיות בתוכי. המאומצים מחפשים את נקודת הבית בתוכם.

בבית שלי הייתי כמו מלך, בן יחיד בתנאים אופטימליים אבל זה לא שינה את העובדה שאני מבין שאני שונה, אני הכל רק לא שייך.

יש אנשים שחיים באופן טבעי. אני שייך לקטגוריה של "לא טבעי".

המצב האופטימלי לילד הוא לחוות הורים טבעיים. זוכר שההורים המאמצים שלי השתדלו מאד שהכל יראה מושלם בבית כשהעו"ס היתה מגיעה לבקורים. העו"ס לא שאלה אותי מעולם איך אני מאגיש ואם חסר לי משהו. ילדים מאומצים חיים תחת שבי כי זה לא משהו טבעי. הם חיים מחוץ לתבנית. הם פצועים. הם שורדים.

ילדים מאומצים חיים בתוך בועה שקופה. לפעמים אני חושב איך היו נראים החיים שלי אילו לא נמסרתי לאימוץ. מאומץ יבקש אישור על כל פעולה שעושה מכל אחד בסביבתו ובודאי מההורים שלו.

מה שחשוב להורים זה לזכור שהאהבה שיתנו לילדם המאומץ צריכה להיות אהבה ללא תנאי.

הילד המאומץ מתחיל ממינוס, כלאחר רעידת אדמה.

גם התפישה המקצועית של פסיפס וגם הספרות המקצועית מדברות על החוויה של הילד המאומץ כחוויה בסיסית של שוני ודחייה ראשונית שמלווה אותו במהלך חייו.

כל ילד שאומץ היה חפץ לגדול ככל הילדים במשפחה הביולוגית שלו. הכאב המלווה אותו בשל כך חייב להיות מובן להוריו המאמצים ואין מקום לטשטש אותו ולהתכחש אליו.

לכן גם תהליך החיפוש ופתיחת תיק אימוץ הוא מאד מובן לכל מאומץ. כמובן שיש משמעות לחווית הטראומה של השנים הראשונות לחייו של ליאור ומאומצים אחרים. ליאור שהה בפגיה חודשים ארוכים עד שהועבר לבית ילדים(הוא קורא לזה בית יתומים) ורק בגיל ארבע הגיע למשפחה מאמצת. חווית השנה הראשונה שלא אפשרה לו ליצור אטאצ'מנט עם דמות אב־אב קבועה ומכילה את כל מצוקותיו וחיוכיו גם יחד, יוצרת כמובן פגיעה ראשונית בדימוי העצמי ובאמון הבסיסי במבוגרים סביבו שמלווה אותו כל חייו. גם המעברים יוצרים טראומה ופוגעים בתחושת השייכות. יחד עם כל זה ליאור גדל למבוגר רגיש ביותר בעל אינטליגנציה רגשית ויכולת ביטוי מדהימה.